

Maja Solar

JEZIK ZA ZULUM

rekla sam ti
ja plaćam više
a ne mogu
ukrasna svetla su se stvrdnula
u crni zastoj
u filmsku traku u kojoj izgleda kao da postoji
glavna junakinja
kao da nismo svi sporedni
kao da se najednom sve zamračilo
crni maslac
umjesto vremena
rekla sam ti
da ti vjerujem
a radijatori su drhtali
od zebnje
škrgutale su nasilne ideje
o ostavljanju
o tome da znam da ćeš me ostaviti
kad-tad
pa da te preduhitrim
rekla sam ti
da je kirija prevelika
da je hrana spljoštena
i onda smo se napili
i onda smo se zagrcnuli
u tiho bjekstvo
u polarnu tišinu
riječi sijeku zastarjelo
u tome sam majstorica
rekla sam ti
da nisi snalažljiv
da moraš dovitljivije
ležernije
pragmatičnije
sivo, još sivlje
da nema izlaza
da ne može drugačije
da jebiga

da nismo krivi
da smo se rodili u toj poziciji
tablica za oduzimanje
rekla sam ti
da je ljeto
jedino godišnje doba
sve ostalo je
preparirana divljač
zamjena za puls
da šećer nije vibrantan
da ne mogu više, da moram da odem
rekla sam
da je možda bolje da ti odeš
odmah pozor pali sad marš od mene
da nismo jedno za drugo
rascijepi su galaktički
pijetlovi su crni
ne kukuriču jer
ti spavaš po podne
ja se trzam već od svitanja
ti bi dijete
ja bih da sam dijete tebi
zidovi se savijaju u bunar
u bunaru su ljuske
međubrižnosti
jer strahovi su iskočili van
na megdan
divljaju u prašini
u nazubljenim rečenicama
polivaju se benzinom
da sam završila
rekla sam ti
već odavno
još mermernije sam rekla
a nisam
idem, ne mogu više
četiri knjige su na stolu
s obeleženim stranama
za zajednička čitanja
nikada ne isplave
iz provalije koja je između nas
nema pojasa za glavne likove, ni za režiju
nema načina da ti skočiš prema meni ili ja prema tebi
može: skok udalj

ali se ne usuđujemo
lakše je sa terase, samo se zaletim zaletiš
riječi
ja plaćam više
ja plaćam više
riječi plaćaju strahovima
da nas smanje
riječima-špaklama
da stave kapuljaču
istina je u modi
podvlačenje da je to istina
da je to iskreno
da je otvoreno
da je bolje da se odvojimo
makar privremeno
još sam rekla
sve sam rekla svečano
poput recitacije
radi istine
rada na sebi
održanja samostalnih jedinica života
prostora koji je potreban
bez zidova
zalijepiću te sad za ovaj zid
hrapavo sam rekla
unijevši ti se u lice
ti si govno, urlao si
sve u jeziku se učebalo
onesvijestilo od iscrpljenosti
kao da
jesi li
ti si ovo ti si ono
kao da nas napadaju karakteristike
jesam li na kraju zalijepila jezik za zid
ajmo molim te iz početka, ali ne na maternjem=državnom
reci mi sad
slušam iz budućnosti

PRIJE NAVIGACIJA

vozio si nas u starom crnom golfu,
recimo da je bilo kasno, negdje poslije ponoći
bili smo dosta naduvani
izgubili smo se kod Dunavskog parka
bio je znak za jednosmjernu ulicu, iz suprotnog pravca,
ali ona je izlazila na put koji nas vodi
do mjesta gdje smo spavali, što neki nazivaju kućom
naglo si skrenuo u zabranjenu ulicu i dao gas
ulica je kratka
proletićemo je
proletili smo je
sa strane mog sedišta je prozor skroz otvoren
duvalo je snažno
bili smo zaljubljeni
prisutni
ushićeni
recimo da bi nas u neko drugo vrijeme imenovali ispičaturama
dangubama nikogovićima
sjećam se koliko sam uživala u promaji u autu
u tom ljetu koje nas je granuliralo
jurio si kroz zabranjenu ulicu
a bočno ogledalo, s moje strane, udaralo je o automobile pored
jurio si da bismo što prije izašli iz zabranjenog smjera
jurio si jer smo bili zaljubljeni
i naduvani, da
bočno ogledalo se odjednom otkinulo i prošlo pored moje glave
malo sam se uplašila
malo se vrijeme skupilo u nešto koncentrisano
uzbuđenje
to je bilo vrijeme uzbuđenja
očaranost vjetrom
koji sjećam
i gutam
recimo da je debeli komad retrovizora prošao pored moje glave
recimo da me je možda i udario
možda okrznuo
onda se opet sve razlilo iz trena skupljanja u ljetu
izašli smo iz zabranjenog smjera
i ushićeno se odvezli
tamo gdje smo spavali
što se zvalo kućom
vjetar je ostao u nosu
baš me oduvao
baš sam bila zaljubljena

PITANJA RADNICE KOJA BRINE

dok stoji
 prelivena plavom majicom preko ramena
 poraženih grudi
 sa lokvama ispod pazuha
 dok stoji
 pred trulim visećim elementima mapama
 u koje su usisane arome četrdesetogodišnjih jelovnika
 pita se koliko puta u životu je ponovila
 gimnastiku sitnih pokreta
 za prašinu za ringle za podove kadu ve-ce šolje pločice
 ogledala ormare police ladice
 čoškovice do kojih je najteže doprijeti
 koliko puta pranje suđa
 koliko šoljica tanjira vilica kašika svakog dana
 koliko kućnih organizacija nabavki okupljanja
 brojanja
 mjerenja
 primjećivanja gdje je jeftinije šta nedostaje
 kafa kečap šećer krompir špagete smijeh
 krpljenje čarapa taloženje zimnica
 ko gdje sjedi ko dobija koji dio ko voli ovo a ko ne
 koliko cigli brige
 filigranskih okupacija opsesija zamaranja
 sitnicama
 koje niko ne vidi
 pokreta rukama nogama utrobom dahom sljepoočnicama
 zabiberenim kostima
 koliko klikera misli
 pokreta čela crvenila gutanja suza
 straha straha
 hoće li biti jedna od žena koje
 svakog drugog dana umru od grlića materice
 koliko prljavog veša sakriti oprati izbeliti okačiti
 na koliko dječjih pitanja zavijati kroz grlo
 na kojoj brzini se zahuktati
 u koje doba dana reći stop minijaturama
 zaspati
 odsanjati sve isto, sve sitno
 probuditi se
 i opet, svakog dana nevidljivo sitno
 u životu žena
 koje nemaju klasnu poziciju da to sve sanjaju drugačije

zar one koje jedu u restoranima
imaju mašine plaćaju privatne vrtiće fitnes jogu
zar one kuhaju brišu peru čiste odgajaju bez prestanka?

toliko umora
toliko pitanja
radnice koja brine
i nema vremena da čita

NEKA BAKA GORI

posve sama
i onda kada se drugi razlistavaju oko nje
u neutešnom kukurikanju

preterala je baka
u verovanju da se život skupi tako i nikako drugačije
čvrsto zabije sečivo u levu ruku
dugačku gramatiku godina
u kojima se trpi

dok prebire prstima – produženim koprivama

razvlači plahtu brašna na koju iskašlje sir
žgance s vrhnjem
torte sa jagnjetom od šlaga kućicama ogradama travom...

ali ko je baka koju ne vidimo
dok jedemo sve što kuha?

ruke su joj toliko hrapave da mute sliku
i mi ništa ne razaznajemo

ni krv
ni plač
ni to da baka gori
dok je vezana za drvo gola
jer je popila rakiju koja je samo za dedu i nikog više
jer je sipala poštaru, koji je sumnjiv
jer je bilo koji drugi muškarac krv ti isusovu

štampaju se bakine sivozelene oči
u hiljade primeraka bola
teške obline svemira

mi smo mali i ništa od toga ne vidimo
 ne vide ni veliki
 zgnječeni patrijarhalnim klompama
 tamo gde ona nema kontura
 tamo gde pucketa pijani deda
 pa sve utihne u seosko veče
 u kojem se polože koplja
 i nastave da jedu bakini specijaliteti

TORTA OD BLATA

ne nemoj da ne želiš
 dete
 ono se mora želeći
 čak i kad se ispeče iz silovanja incesta
 bilo kojeg rata u koji si bačena
 bilo koje ljubavi na koju si naučena
 bilo koje želje za koju si zašivena
 reći će ti da su embrioni aksiomi
 obećanih predela
 da se nastavljamo jedino kroz rođenu decu
 iako ti znaš da slovo nije knjiga
 preživljavanje nije za ljude
 žena je produženost svih sonata sveta
 zažarenih prizora
 litre litre razglednica
 neće ti reći da skupljaju zrna kukuruza
 buduće radne snage
 vojnika
 patriotkinja
 izmrvljenih kuharica
 neće ti reći da nisu posadili besplatan vrtić
 ni škole ni tople kuće ni da nemaš gde da se lečiš ni oblake slobodnog vremena
 ni divlje malinjake
 nećeš imati ni stalan posao, reći će ti zato što si lenja
 ni galop srne pod prozorom
 samo su četiri puta lupnuli potpeticom
 skučeno zamislili izohipse tela
 kao mašinu za rađanje
 kao minimalnu zaradu
 ćup uputa za šišanje stomaka
 detetu su zamislili život insekta

rekli da je to dar
i zato nemoj da ne želiš tortu
koju nazivaju
prirodnom